

ת"ד 9250/01/24 - מדינת ישראל נגד לימור בסל

בית משפט השלום לתעבורה באשדוד

ת"ד 9250-01-24 מדינת ישראל נ' בסל
תיק חיצוני: 557136/2023

לפני	כבוד השופטת הגר אזולאי אדרי
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמת	לימור בסל

גזר דין

הנאשמת הורשעה, על פי הודאתה, בעבירות המיוחסות לה כמפורט בכתב האישום.

הערך המוגן בעבירות אלו הינו הגנה על שלום הציבור ושלמות הגוף. מידת הפגיעה בערך המוגן הינה ברף הבינוני. כמצוות החוק, מתחם העונש ההולם לעבירות אלו בהתאם להוראות החיקוק הינו פסילה בפועל החל מ-3 חודשים, פסילה על תנאי וקנס.

כל שעומד בפניי הינן עובדות כתב האישום, אשר מתארות תאונת דרכים אשר גרמה לחבלה שהינה ברף הנמוך.

ב"כ המאשימה ביקש להשית על הנאשמת פסילה בפועל בת 3 חודשים, פסילה על תנאי וקנס ואילו הנאשמת ביקשה שלא להשית עליה פסילה בפועל.

המדובר בנאשמת נורמטיבית האוחזת ברישיון נהיגה משנת 1995 וזהו לה הכשל הראשון.

ניכר כי התנהלותה בדרכים תקינה וכי מדובר במעידה חד פעמית שאינה מאפיינת את דרך נהיגתה.

מצאתי מקום להתחשב בנסיבותיה האישיות של הנאשמת כפי שפורטו בפניי, גם מחוץ לפרוטוקול בעודה אם המטפלת בבנה החולה במחלה קשה והיא היחידה אשר סועדת אותו בחוליו ואף הציגה מסמכים התומכים במצבו הרפואי. עוד טענה כי לאור מצב החרום, היא זקוקה לרשיונה לצרכי כך ולצרכי התניידות ופרנסה בעודה מטפלת בקשישים אשר זקוקים לה.

הנאשמת ביקשה להתחשב במצבה האישי שלא להשית עליה פסילה בפועל.

עמוד 1

כעולה מכתב האישום, הוראת חיקוק מספר 2 אשר יוחסה לנאשמת טומנת בחובה פסילת רישיון הנהיגה לתקופה שלא תפחת מ-3 חודשים וזאת בנוסף לכל עונש אחר. אולם, חובת הפסילה שקבע המחוקק ביחס לסעיף 38(2) לפקודת התעבורה אינה חובה מוחלטת ויש שיקול דעת לבית המשפט במקרים מיוחדים ובהתקיים נסיבות מיוחדות שלא להורות על פסילת רישיון נהיגה בפועל.

ב"כ המאשימה ביקש להשית ענישה של פסילה בפועל אך, יחד עם זאת עולה, כי המאשימה בחרה שלא לפסול את הנאשמת פסילה מנהלית משמע, אף היא חשבה כי לא נשקפת מסוכנות מהמשך נהיגתה של נאשמת זו סמוך לקרות התאונה.

אני סבורה כי במקרה זה מתקיימות נסיבות מיוחדות אשר מצדיקות ענישה מאוזנת. התרשמתי כי מקרה זה אינו מאפיין את התנהלות הנאשמת בדרכים וכי מדובר למעשה במעידה חד פעמית עברה.

בבואי לגזור את עונשה של הנאשמת, מצאתי לזקוף לזכותה גם את העובדה שבחרה לקחת אחריות ולהודות באשמה בהזדמנות ראשונה.

כפי שציין כב' השופט המר מבית המשפט המחוזי בתל אביב, בעניינו של קלגסבלד: (קלגסבלד נ. מ"י ע"פ 31933/06):

"הודיה היא הצעד הראשון המתבקש כאשר אדם טוען לקבלת אחריות... המערער לא ניסה לדחות את הקץ הוא הודה ותרם לניהול מהיר ויעיל של משפטו, על בתי המשפט לעודד התנהלות כזאת של נאשמים ובסופו של יום, עליה לקבל ביטוי גם בתוצאה העונשית".

לאור מכלול הנימוקים לעיל, החלטתי לעשות שימוש בסמכותו הייחודית של ביהמ"ש, לאזן בין רכיבי הענישה, בנסיבותיו המיוחדות של תיק זה. לא מצאתי מקום לקטוע יתר על המידה את התנהלותה היומיומית של הנאשמת, בהיותה אם המטפלת בבנה החולה לבדה.

לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ושקלתי את חומרת העבירות, את מתחם העונש ההולם, את נסיבותיה האישיות של הנאשמת כפי שהוצגו בפני, את וותק נהיגתה ועברה התעבורתי הנקי, את העובדה שבחרה לקחת אחריות ולהודות באשמה, בהזדמנות הראשונה, אני דנה את הנאשמת לעונשים הבאים:

1. 30 ימי פסילה בפועל. הפסילה תחל עד ולא יאוחר מיום 1/10/24, שעה 12:00, מועד בו יופקד הרישיון במזכירות ביהמ"ש. לא יופקד הרישיון, הפסילה תחל אך לא תימנה.

2. התחייבות בסך 2,000 ₪ להימנע מביצוע עבירה של גרימת תאונת דרכים שתוצאותיה חבלות של ממש וזאת בתוך שנתיים מהיום. ההתחייבות תיחתם בתוך 30 ימי במשרדי ב"כ או במזכירות ביהמ"ש. לא תחתום, תיאסר למשך יומיים.

2. פסילה על תנאי מקבל או מהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של חודשיים למשך שנתיים בגין גרימת תאונה
עמוד 2

שתוצאותיה חבלות של ממש.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום מהיום.

המזכירות תעביר העתק גזה"ד לצדדים.

ניתנה היום, י"א אדר ב' תשפ"ד, 21 מרץ 2024, בהעדר
הצדדים.